

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Γνωστών τοῖς πᾶσιν ὅτι μέχρι πέρυσιν ἡ εορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐορτάζετο ὡς εορτὴ τῶν Γραμμάτων καὶ τὰ σχολεῖα ἤργουν ὡς καὶ τὰ δημόσια πνευματικὰ κέντρα. Εἰς τὰ ὑπόδουλα μέρη ἡ εορτὴ αὕτη διεξήγετο ἐν πάσει μεγαλοπρεπείᾳ καὶ τὴν ἐσέβοντο ἢ μᾶλλον τὴν ἐφοβοῦντο καὶ αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι. Καὶ ἡ συνήθεια αὕτη ἐπεκράτει ἀνεκάθεν ἤτοι ἀπὸ τῆς, συστάσεως τῆς μεγάλης ταύτης εορτῆς. Καὶ δικαίως, διότι οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι εἶναι οἱ διαπρεπέστεροι ἀντιπρόσωποι τῆς συγχρόνου των ἐπιστήμης καὶ οἱ ἐνωτικοὶ κρίκοι οἱ συνδέοντες ἀρρήκτως τὴν θείαν καὶ ἀνθρωπίνην σοφίαν. Ὑπῆρξαν κάτοχοι πάσης τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης καὶ τηλαυγεῖς φάροι τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἦσαν ἐν παντὶ ἀνυπέρβλητοι καὶ ἀκατάβλητοι. Εἶναι δοκιμώτατοι καὶ πολυγραφώτατοι συγγραφεῖς, ρήτορες, δικηγόροι, ἀστρονόμοι, παιδαγωγοί, φυσιοδίφαι, ἰατροί, ποιηταί, δραματικοί, γεωλόγοι, μαθηματικοὶ καὶ τέλος θεολόγοι καὶ ποιμενάρχαι. Καταπλήσεται ὁ ἀνθρώπινος νοῦς προκειμένου ν' ἀνατάμη καὶ κρίνη ἐπὶ τῆς παντοειδούς Ἐκείνων σοφίας.

Καὶ ὅμως ἐπέπρωτο τὰ τελειότατα ἐκεῖνα τῆς σοφίας πρότυπα, τὰ φωτεινὰ ἐκεῖνα μετέωρα τὰ σελαγίζοντα εἰς τὸ πνευματικὸν τῆς Ἐκκλησίας στερέωμα καὶ οἱ διαπρεπέστεροι τῶν Γραμμάτων ἀντιπρόσωποι, νὰ παραγκωνισθοῦν ἀπὸ τοὺς διευθύνοντας νῦν τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ ἡ εορτὴ τῶν Γραμμάτων νὰ καταργηθῇ, δειλὰ μὲν, ἀλλὰ ἀσφαλῶς. Περιττὸν νὰ τονίσωμεν τὰ ἐλατήρια ἅτινα ὤθησαν τοὺς τὴν παιδείαν διοικοῦντας πρὸς κατάργησιν τῆς εορτῆς. Τὰ κακὰ στόματα λέγουν πολλὰ!!! Ἡμεῖς δὲν λέγομεν τίποτε· ἀφίνομεν μόνον κραυγὴν πόνου διότι βλέπομεν, ὅτι εορτὴν ἦν καὶ οἱ αἰῶνες καὶ οἱ Τοῦρκοι ἐσεβάσθησαν καὶ ἦτις τὰ μέγιστα συντελεῖ πρὸς φρονιματισμὸν τῆς σπουδαζούσης νεολαίας καταργεῖται ἀπὸ ἐκείνους οἵτινες ἔδει νὰ συντελοῦν εἰς τὸν ὡς οἶόν τε μεγαλοπρεπέστατον εορτασμὸν τῆς.

Ἡ Ἐνωσίς μας πέρυσιν καὶ διὰ τοῦ Τύπου καὶ δι' ἀναφορῶν ἐζήτησε τὴν ἄρσιν τοῦ ἀτόπου ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθημεν. Ἄς ὄψονται οἱ αἴτιοι καὶ οἱ παρ—αἴτιοι!

Μὴ χειρότερα!

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Διὰ τὴν εὐδαιμον προκοπὴν ἐνὸς καθηγματοῦ εἰς τὸ ἔργον του δὲν εἶνε ἀρκετὴ ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ παιδαγωγικὴ μόρφωσις του, ἀλλὰ προσαιπτεῖται καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ μόρφωσις καὶ ἡ καὶ μάλιστα ἡ ἀρίστη. Διδάσκαλος στεροῦμενος ἠθικῆς ζωῆς εἶναι τὰ μέγιστα ἐπιζήμιος. Ἄν συμβαίῃ νὰ εἶναι ἀνάξιος διδάσκαλος ὁ μὴ εὐμοιρῶν ἐπιστημονικῆς καὶ παιδαγωγικῆς μορφώσεως, πολλῶ μᾶλλον θέλει συμβῆ τοῦτο προκειμένου περὶ καθηγματοῦ χωλαίνοντος ἠθικῶς.

Μὲ ποῖον δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ μὲ ποῖον σθένος ψυχικὸν ὁ τοιοῦτος καθηγγητὴς θέλει διδάξει τὴν ἠθικὴν, αὐτὸς σεσηπὼς ὑπάρχων; Ἡ ὅλη κατεύθυνσις καὶ ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς παιδείας εἶνε ἡ ἠθικὴ μόρφωσις καὶ συγκρότησις τῶν μαθητευόντων.

Πῶς λοιπὸν θέλει ἐπιτευχθῆ τὸ παθοῦμενον ἀποτέλεσμα ἄνευ τῆς ἠθικῆς πρωτίστως ζωῆς τοῦ διδάσκοντος; Ὁμολογοῦμεν πάντες ὅτι ἔχομεν μὲν ἄνδρας λογίους, δεξιούς δὲ καὶ ἱκανούς, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλου ὁμολογοῦμεν ὅτι στεροῦμεθα ἠθικῶν χαρακτήρων, ἄνευ τῶν ὁποίων ἀναμφισβήτητος οἰαδῆποτε προόδος ἠθικὴ τε καὶ ὕληκὴ ἀποβαίνει ἀδύνατος. Πῶς λοιπὸν ἄλλως θὰ δημιουργήσωμεν χαρακτήρας, εἰμὴ διὰ τῶν διδασκάλων τῆς ἠθικῆς διὰ τῶν διδασκάλων ἐκείνων ἐν τῇ συνεδίῃσει τῶν ὁποίων θέλει προέχει ἡ ἱερά τοῦ καθήκοντος ἐκτελέσεις;

Ὅθεν ἄς στραφῇ πρωτίστως ὁ καθηγγητὴς πρὸς ἑαυτὸν, ἄς διαπαιδαγωγῆσθαι δεόντως ἑαυτὸν καὶ ἔπειτα ἄς ἐπιδοθῇ καὶ εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ ἐν τῇ ἐνασχῆσει τοῦ ἔργου του ἀδόκιμὸς τις παιδευτὴς τῆς νεότητος ἀποβῇ. Ἀναμφισβήτητον λοιπὸν τυγχάνει ὅτι ὁ καθηγγητὴς ὀφείλει νὰ ἔχη ἠθικὴν συγκρότησιν, ἀλλὰ πρὸς τοῦτοις δεῖον νὰ ἔχη καὶ μερικὰ ἄλλα προσόντα, δι' ὧν οὗτος θὰ δυναθῇ δόκιμος διδάσκαλος νὰ καταστῇ.

(Ἀκολουθεῖ)

Γεώργιος Σωτηρόπουλος Καθηγητῆς

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΓΓΕΝΝΗΣΗ ΩΣ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἐνθ' ὁ κόσμος ὅλος ἦτο ἀπηλπισμένος ἀπὸ θρησκείας, φιλοσοφικὰ συστήματα, καὶ πολιτεύματα, καὶ ἐστέναιξεν ὑπὸ τὸ πέλημα τῆς κραταιᾶς Ῥωμαϊκῆς Δημοκρατίας καὶ καθύ πνευματικὸν σκότος ἠπλοῦτο ἐπὶ τοῦ εἰδωλοκρατικοῦ ἔρποντος, καὶ οὐδέμηα ἐλπίς σωτηρίας διεφαίνετο, αἴτινης ἡ Ἀνατολὴ συνταράσσεται ἐπὶ τῇ εἰδήσει, ὅτι ἐγγὸς μίας φάντης ἐνός σπῆλαιου ἐγεννήθη ὁ ἀναμενόμενος Θεάνθρωπος. Ἐκτακτος καὶ

πρωτοφανής, και ανεξήγητος εισέτι αστήρ οδηγεί τους σαρδούς της Ανατολής προς προσκύνησιν του νηπίου τούτου και σάς· ὑπὲρ τὸ μέρος οὐ ἦν τὸ παιδίον εξαφανίζεται εἰτα διὰ παντός. Ἄγγελοι ὕμνων τὸ ταχὺ ἐν παιδίον ὡς τὸν Σατήρα τοῦ κόσμου καθὼς ὁμολογοῦν κίτταται και κίτταται ποιμένες. Οἱ Μάγοι ἐρωτοῦν ποῦ εἶναι· ὁ γεννηθεὶς ἦδη βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, ὁ δὲ Ἡρώδης ἐνόησας προσωνῶς ποῖον ἐννοοῦν, ἐρωτᾷ τοὺς Φαρισαίους ποῦ κατὰ τῆς Γραφᾶς θὰ ἐγεννᾶτο ὁ Χριστός, ἵνα δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τοὺς Μάγους. Οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰουδαίου λαοῦ θορυβοῦνται, συγκαλοῦν συνέδριον, και συσκέπτονται περὶ τοῦ τί δέον γενέσθαι ἐφ' ὅσον τὰ σημεῖα τῶν Γραμμῶν και κειρῶν ἐδόθησαν· ἦδη ἐν Βηθλεὲμ ἐγεννήθη ὁ ἀνεκμενόμενος Μεσσίας. Ἡ Ρωμαϊκὴ Σύγκλητος καθίσταται ἐνήμερος τοῦ συγκλησιατικοῦ τούτου γεγονότος. Παρκαίπω ν' ἀνατέρω τὰ κατὰ τὴν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, τῆς προφητείας τοῦ Συμεῶν και Ἄννης και Ζαχαρία, τὰ σκιρτήματα τοῦ Προδρόμου κ.λ.π. Πάντα ταῦτα τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ἢ οὐδεὶς δύνανται ν' ἀμφισβητήσῃ ἀποδεικνύουν τὸ ὅτι πράγματι τὸ παιδίον τοῦτο εἶναι ὁ ἀνεκμενόμενος Θεάνθρωπος Χριστός. Εἶναι λέγομεν ταῦτα ἀνεκμεισθήτητα ἱστορικὰ γεγονότα καθ' ὅτι τὴν εὐκρίνειαν και ἀξιοπιστίαν τῶν Εὐαγγελιστῶν οὔτε ὁ Πενάν και Στράους ἀμφισβητοῦν.

Ἄλλως διατε δὲν εὐρέθησαν σύγχρονοι και δὴ οἱ ἀπονοδοὶ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ Φαρισαῖοι νὰ διαφεύσων ταῦτα· Πῶς εἶναι δυνατὸν φυσικῶς νὰ ἐξηγηθῇ ὁ ἀστήρ τῶν Μάγων; Πῶς δὲ τὸ διέφευσαν οἱ Μάγοι ἢ ὁ Ἡρώδης ἢ οἱ Φαρισαῖοι; Πῶς ἐτόλμησαν οἱ Μάγοι ν' ἀθετήσουν τὴν εἰς τὸν τόπον αἰμοδόρον Ἡρώδη δουβεισαν ὑπόσχεσιν νὰ ἐπιστρέψουν οἴκοι δι' Ἰερουσαλήμ ἐν τῇ ὄντι ἄγγελος Κυρίου δὲν ὑπέδειξεν αὐτοῖς τὸ μυστήριον; Πῶς μόνον ὁ Χριστός ἐγκαίρως διέφυγε τὸν κίνδυνον τῆς σφαγῆς· φυγὼν εἰς Αἴγυπτον; Ὁ Ἰωσήφ ὁ μνήστωρ πῶς δὲν διέφυγε τὰ κατὰ τὸν Εὐαγγελισμὸν; Οἱ ποιμένες μεθ' ὧν ἀνεκμεισθῶς θὰ ἦσαν και νεοὶ πῶς δὲν διεφεύδουν τὰ γραμμένα ὑπὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν; Οἱ λόγοι τοῦ Συμεῶν και τῆς Ἄννης κ.λ.π. πῶς δὲν διεφεύδονται; Οἱ Φαρισαῖοι δὲν θὰ ἐκίνοον πάντα λίθον ἵνα διαφεύσων ταῦτα ἀπὸ ἄλλως εἶχον τότε στοιχεῖα δηλοῦντα, χρόνον, τοπον, πρόσωπα κ.λ.π. ἀκριβῶς; Ὡστε ἱστορικῶς εἶναι ἀνεκμεισθήτητον τὸ ὅτι ὁ Χριστός ἦν ὁ ἀνεκμενόμενος Θεάνθρωπος. Ἡδη ἂς ἐξετάσωμεν και λογικῶς και πειραματικῶς τὸ τοιοῦτον. Εἶναι δυνατὸν λογικῶς ἢ γέννησις ἐνὸς πτωχοῦ νηπίου νὰ συγκαλονῆται τὸ Σύμπαν; Ἀπαντᾷται παρομοίᾳ περὶ πτωχῆς καθ' ἣν νὰ ἐλήφθησαν τότε μέτρα ἀφ' ἐνὸς πρὸς ἐξόντωσιν και ἀφ' ἐτέρου πρὸς λατρείαν δι' ἐν νηπίον; Τὸ μέρος, οἱ γονεῖς και αἱ συνθήκαι ὑφ' αἷς διηγόνται οἱ Εὐαγγελισταὶ ὅτι ἐγεννήθη ἐπιτρέπονται νὰ χωρήσῃ ἢ ὑπόνοια τῆς πλαστότητος; Ἦτο δυνατὸν ἀνθρωπίνῃ φαντασίᾳ νὰ συλλάβῃ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἐγεννᾶτο ὡς ἄνθρωπος ἐντὸς φάνης· ὅτι θὰ κατεδιώκετο ἵνα φωνεθῇ ὅτι θὰ ἐφευγε φοβοῦμενος τὴν μάχαιραν τοῦ Ἡρώδου κ.λ.π.; Ἐκτὸς τούτου ὁ Χριστός ἔχει ἱστορίαν 4 χιλ. ἐτῶν και πρὶν εἶτι γεννηθῇ. Ποῖος ἄλλος ἄνθρωπος ἐξησαν, ἐπιστεῦθη, ἠγαπήθη, ἐλατρεῦθη ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ κόσμου και πρὶν εἶτι γεννηθῇ; Δὲν εἶναι γενικὸς κανὼν τῆς ζωῆς καθὲ ἀνθρώπου νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ

τὸ μηδὲν και τὴν ἀνυπαρξίαν και νὰ βαδίζῃ πρὸς τὸ ἀγνωστον; Πῶς μόνον ἐν τῇ Χριστῷ δὲν συμβαίνει τὸ τοιοῦτον; Ἡπατήθη ὁ κόσμος; Πῶς δὲν ἠπατήθη και πάλιν; Τίς ὁ ἀπατεὼν ἀπὸ ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἀνέμενε; Λέγουσιν διατε δὲν ἐπιστεῦθη γενικῶς νηπιόθεν; Ἀπαντῶμεν· Λόγω τῆς διαφθορᾶς, ἐγωῦσθαι, πνευματικῶς σκότους, διαδόσεως ὅτι ἐρονεῦθη, και ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἤρξατο νηπιόθεν θυματουργῶν ἢ διδάσκων ἀλλὰ παρυσιαίετο ὡς ἄπλοῦς ἄνθρωπος κ.λ.π. Ἄλλὰ μήπως και σήμερον πολλοὶ δὲν βλέπουν τὸ ὄρθον ἀλλὰ ἐκ διαφόρων λόγων ἀροῦνται νὰ τὸ ἀποδεχθῶν; Ἀδύνατον ὅθεν νὰ ἐξηγηθῶν πάντα τ' ἀνωτέρω ἄλλως και ἵνα ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὸν τρομερὸν λαδύρινθον εἰς ὃν ἢ ἀπιστία μᾶς περιπλέκει ἀνάγκη ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς διλήμμη: Ἡ ὁ Χριστός εἶνε τῇ ὄντι Θεάνθρωπος ἢ ἢ ἱστορία, ἢ παῖρα και ἢ λογικὴ δὲν μᾶς ὀδηγοῦν πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ δεῦτερον δὲν συμβαίνει φυσικῶς και κατ' ἀνάγκην συμβαίνει τὸ πρῶτον.

ΝΕΟΙ ΟΜΟΛΟΓΗΤΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΝ ΠΙΣΤΕΩΣ

Εἰς τὴν Ρωσσίαν ἐνέσκηψε και ἐπικρατεῖ ἀληθὴς πεινὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἡ Νοβίετικὴ Κυβέρνησις μεταξὺ τῶν ἄλλων αἵτινα διέπραξε διὰ νὰ νεκρώσῃ τὸ θρησκευτικὸν συνκλισημα τοῦ λαοῦ ἀπηγόρευσε τελευταῖως και τὴν δημοσίαν πόλησιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς χαρκατηρήσασα αὐτὴν ὡς εἶδος πολυτελείας! Δὲν ἠρκέσθη ὅμως εἰς αὐτὸ κατήργησε τοὺς ἱεροὺς νεοὺς και παντοιοτρόπως ἐξευτέλιτε τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Ἰψιστοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως βλέπει πῶς εἰς τὰς καρδίαις τῶν πιστῶν ὁ νεὸς τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἀθικτος, προσπαθεῖ διὰ δημοσίων διαλέξεων ἀντιθρησκευτικῶν νὰ ἐντπειρῇ τὴν ἀθεῖαν εἰς τὴν συνειδήσιν τοῦ Ρωστικοῦ λαοῦ. Εἰς μίαν ἐκ τῶν συνκλισησεων αὐτῶν, ἀπὸ ὁ ρήτωρ τῆς ἀθεῖας ἐπὶ ὀλόκληρον ἴωρα προσεπάθησε νὰ καταρρίψῃ τὸ θεῖον και ἄρητον κἄλλος τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ διὰ ἄρυτάτων φράσεων, εἶπεν ἐν εἰδῇ προσκλήσεως, «Ἐὰν κανεῖς μεταξὺ τῶν ἀκρατῶν μου ἐπ θυμῇ νὰ λάβῃ τὸν λόγον, δύναται νὰ ὀμιλήσῃ. Ὁ θὰ ἦτο ἐνδιαφέρον νὰ ἀκούσωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου και κανένα ἀντιπρόσωπον τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας». Εὐθὺς τότε ἐπροχώρησε πρὸς τὸ δῆμν εἰς ἱερὸς ὀρθόδοδος.

«Σὰς εἰδοποιῶ ὅμως» εἶπεν εἰς νὰ προσθέσῃ ὁ Μπολσεβτικὸς ρήτωρ ὅτι δὲν ἔχετε παρὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας μόνον, διὰ νὰ ἐκθέσῃτε ὅσα θέλετε νὰ εἰπητε».

«Μείντε ἡσυχος—εἶπεν ὁ ὀρθόδοξος ἱερὸς—δύο λέξεις μόνον, ἔχω νὰ εἰπῶ». Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸ ἀκρατῆριον εἶπεν. «Ἀδελφοί, ὁ Χριστός ἀνέστη!» Οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ ἱερῶς ἠλέκτρισιν και ἀφύπνισαν τὸ κοιμώμενον ζωηρὸν θρησκευτικὸν συναίσθημα τῶν πιστῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἰησοῦ, και τὸ ἀκρατῆριον τότε ὀλόκληρον με μίαν φωνὴν ἐρονοφώνησεν ἐνώπιον τοῦ Μπολσεβίκου διώκτου «Ἀληθῶς ἀνέστη».

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀντιπρόσωπος ἡμῶν εἰς τὰς Ἐπαρχίας εἶναι ὁ κ. Κων. Καρκαλῆς· ὅστις ἐνεργεῖ ἐγγραφαὶς και εἰσπράξεις διὰ λογαριασμὸν τοῦ Περιόδικου μας. (Ἐκ τοῦ Γραφείου).